

Komu a čemu slouží Jiří Dolejš?

Pravicová reakce má svého exponenta v KSČM. Dokonce v samotném vedení. Na místě po předsevzení strany nejdůležitějším. Je jím Jiří Dolejš, jeden z místopředsedů, který se těší zvláštní výsadě. Kdykoli se jedná o nějakou významnou záležitost, je první a velmi často jediný, na koho se obrací „nekomunistická“ (čti: antikomunistická) média. Na Dolejše se mohou spolehnout. Je vstřícný, řekne zpravidla, co chtějí slyšet právě ti, co vytrvale útočí na KSČM jako na stranu „nedemokratickou“, která se prý dosud nevyvířala s minulostí a z toho důvodu nemůže být včleněna do „politického spektra“ současného mocenského systému.

Není proto náhodné, že byl opět po ruce, když bylo zapotřebí reagovat na jubileum, 110. výročí narození Klementa Gottwalda. Jaká příležitost znovu poplavit a zhanobit revoluční tradici komunistické strany!

J. Dolejš nezaváhal, projevil mimořádnou ochotu. Vyhověl ČTK, Právu, Českým novinám i dalším. Jak perfektně zvládl tento hanebný úkol, předvedl 24. 11. v Britských listech – v článku, který nese odsouzeníhodný název „Gottwald – padouch nebo hrdina?“

Nejen nic hrdinného, ale ani nic pozitivního nenalézá Dolejš u Gottwalda. Od chvíle, kdy Gottwald nastoupil do vedení KSČ, ho vlastně trvale provázal rozpor mezi zkušenostmi dělnického vůdce se „stalinistickými direktivami“. Tak to aspoň vidí J. Dolejš. A tak se podle něho schopnosti tohoto „talentovaného politika“ fakticky redukovaly na dovednost „šikovně manévrovat mezi těmito direktivami a domácími vlivy“. Jenže „velmocenské prsty SSSR“ byly silnější a Gottwald končí jako „tragická figura“. Popřel prý sám sebe a – čtete dobře – „na konci svého života se z něj stal zlomený, v alkoholu se utápějící člověk“. Tak se vyjadřuje J. Dolejš, opředěný krajně

nechutnými pověstmi zlých jazyků z jeho blízkého okolí!

„Vrcholem tragédie bylo,“ dovídáme se od J. Dolejše v Britských listech, „když se začal zneužívat zákon na ochranu republiky v inscenovaných politických procesech“. Podle místopředsedy KSČM „lze doslova hovořit o justičních vraždách“. A protože pod rozsudky smrti byl Gottwaldův podpis, jak Dolejš zdůraznil, nachází čtenář jednoznačnou odpověď na otázku provokativně položenou v záhlaví pamfletu.

U toho však Dolejš nezůstal. V čem viděl tragédii u Gottwalda, v tom spatřoval i tragédii pro celý národ. Tak zvaný Vítězný únor (taková je dikce J. Dolejše) vyvolal „budovatelský étos řady lidí, který se však záhy začal mísit s projevy revolučního tyranie (sic!), která zejména v 50. letech měla často rysy státního terorismu (sic!)“.

A závěr Dolejšův, rozsudek, který nad Gottwaldem v Britských listech vynesl? Byl to prý „muž, který zavedl (!) v Československu režim, jenž nabídl lidem celou řadu sociálních jistot, dokázal provést razantní industrializaci a vyrovnat rozdíly zaostalé východní části země. Ale také režim, který se diskreditoval tím, jak se udržoval násilím, jak se vytrácely ideály sociální spravedlnosti a svobody a nakonec se vytratila i schopnost dynamického rozvoje“.

Dolejš proslul ultimativním nabádáním KSČM, aby se znovu a znovu omlouvala před kontrarevolucí za minulost KSČ. Nemůže proto tento sprostý a nehorázný útok na Gottwalda a „režim“, který Gottwald „zavedl“, končit jinak než rezolutní výzvou k „systematické kritické reflexi“, nezbytné, jak zdůrazňuje, „k objektivnějšímu pohledu na minulost“. Z toho, co napsal a co jsme ve zkratce citovali, je zřejmé, že tento „objektivnější pohled“ nepředstavuje nic jiného než další očerňování a znevažování dějinné cesty KSČ a reálného socialismu. Nebude-li se však KSČM podle toho, jak jí radí Dolejš, chovat, pak, varuje

důrazně, bude nucena i nadále nést břemeno, pod nímž bude trpět i „nová perspektiva“. Přeloženo do srozumitelné řeči: jestliže se KSČM nezmodernizuje, jak si přeje Dolejš, nebude přijata do rodiny „demokratických“ stran tvůrčích politickou nadstavbu „globálního kapitalismu“.

Posuďte sami. Nepromluvila ústy vysokého představitele KSČM sama pravicová reakce? Co J. Dolejš v Britských listech z 24. 11. napsal, rozhodně jí musí mluvit z duše. A má to zcela jinou váhu, než kdyby totéž tvrdili nějakí štětinové nebo mejstřiči. To, co jsme citovali, byla slova člověka, který na veřejnosti zásluhou médií tlumočí nejčastěji názory KSČM (ve svém svérázném podání ovšem), a který ve vedení strany nese mimo jiné odpovědnost za „teoretické záležitosti“ pověřené úkolem vypracovat pro nejbližší sjezd strategii strany oprávněcí se o „nový model socialismu“.

Atento člověk, obrátil-li se k minulosti, „hodnotí-li“ ji, **nemluví řečí komunisty, ale antikomunistických a antisovětských center**, jak jsme jejich rozvratné působení znali v dobách studené války, nesmlouvavého třídního boje mezi kapitalismem a socialismem. Všechno – doslova všechno! – co je v historii revolučního dělnického hnutí, zvláště v dějinách KSSS a KSČ, velké a významné, co si zasluhuje nejvyšší úcty u pokrokových lidí, přezírávě, povýšenecky, často se zlobnou ironií shazuje a špiní. Neštítí se ani lži – mechanicky přejímá to, co hlásaly Rádio Svobodná Evropa, Hlas Ameriky a co koncem osmdesátých let stačil ještě „nastudovat“ z pokleslé politické literatury nepřátel komunismu.

Co říci k jeho zlovůli až omíláním fráze o tom, že prý socialismus u nás vůbec neexistoval, to, co se za socialismus vydávalo, bylo podle něho diskreditací vznešených ideálů sociální spravedlnosti a svobody, „stalinistickým znetvořením“ myšlenek K. Marxe!

(Pokračování na str. 2)

Soudruzi, jménem sovětské vlády a naší bolševické strany vás vítám a blahopřeji k 24. výročí Velké říjnové socialistické revoluce.

Jsem nucen slavít 24. výročí VŘSR v těžkých podmínkách. Věrolomné přepadení ze strany německých lupičů a vnucená nám válka vytvořily nebezpečí pro naši zemi. Ztratili jsme dočasně velké území, nepřítel se octl u vrat Leningradu. Počítal s tím, že po prvním úderu bude naše armáda rozdracena a naše země bude uvržena na kolena. Nepřítel se ale tvrdě přepočítal. Bez ohledu na dočasné neúspěchy naše armáda a námořnictvo hrdinně odraží útoky podél celé fronty a způsobují mu těžké ztráty. Celá naše země se přeměnila v jednotný bojový tábor, aby společně s naší armádou a našimi námořními silami rozdrtila německé uchvatitele.

Byla doba, kdy se naše země nacházela v ještě těžší situaci. Vzpomeňte si na rok 1918, kdy jsme slavili první výročí Říjnové revoluce. Tři čtvrtiny naší země se tehdy nacházely v rukou zahraničních interventů. Ztratili

jsme Ukrajinu, Kavkaz, Střední Asii, Ural, Sibiř a Dálný východ. Neměli jsme spojení, neměli jsme Rudou armádu, která se teprve začala budovat, měli jsme nedostatek potravin a vojenského oblečení. Čtrnáct zemí útočilo tehdy na naši zemi. My jsme však nevěšeli hlavu, neklesali na mysl. Ve výhni války jsme organizovali Rudou armádu a přeměnili naši zem ve vo-

Nepřítel není tak silný, jak jej zobrazují někteří vylekaní intelektuálové. Čert není tak strašný, jak ho často malují. Za čtyři měsíce války ztratilo Německo čtyři a půl milionu vojáků. Německo značně krvácí, jeho lidské rezervy jsou před vyčerpáním. Silné rozhořčení vládne nejen v řadách evropských národů, které se ocitly v německém otroctví. Stejně je tomu

tak i pokud jde o samotný německý lid. Takové napětí Německo dlouho nevydrží.

Soudruzi rudoarmějci, příslušníci námořních sil, velitelé a političtí pracovníci, partyzáni a partyzánky! Na vás vzhlíží celý svět jako na sílu, která

je s to zničit loupeživé hordy německých uchvatitelů. Na vás vzhlíží ztorčené evropské národy jako na své osvoboditele. Tento úkol vám připadl ve velkém osvobozeneckém poslání. Budte si vědomi tohoto velkého úkolu. Válka, kterou vedete, je velkou osvobozeneckou válkou, válkou spravedlivou.

Pod praporem Lenina vpřed k vítězství!

**Z listu běloruských komunistů
Vperjod č. 11/200**

Pod praporem Lenina vpřed k vítězství!

(Z projevu J. V. Stalina na vojenské přehlídce 7. listopadu 1941 na Rudém náměstí v Moskvě)

jenský tábor. Duch velkého Lenina nás tehdy inspiroval ve válce proti interventům. A jak to dopadlo? Rozdrtili jsme interventy a zvítězili. "

Nyní je naše situace mnohem příznivější než před 23 lety. Naše země je mnohem bohatší, pokud jde o průmysl, potraviny a suroviny než před 23 lety. Nyní máme spojení v boji proti německým uchvatitelům. Nyní máme skvělou armádu a skvělé námořnictvo, které brání svobodu a nezávislost naší vlasti.

Už v letošních volbách chtějí lidé změnu

Nám všem, kdo se tu takto scházíme dvakrát do roka, hrozí i dnes, že nás vylíčí jako sraz starých zbrojnošů, utápějících žal v plané nostalgii. Nestydí se to vykládat ani lidé, které tato budova žíví.

Naším krédem je pravý opak. Chceme přispět k jednomu z úkolů posledního sjezdu strany: vypracovat takovou koncepci socialismu, aby měl reálnou šanci v 21. století. Pro nás je socialismus, který už nezůstal jen lejtrem počmáraných intelektuálskou fantasmagorií, milionkrát cennějším zdrojem programu do budoucna než exhibice všech narcisů.

K ANALÝZE ÚLOHY KSČ PŘI BUDOVÁNÍ SOCIALISMU A POUČENÍ Z NÍ VYPLÝVAJÍCÍ PRO AKTUÁLNÍ A PERSPEKTIVNÍ ČINNOST KOMUNISTŮ

Z úvodního referátu Josefa Skály

Co je naším cílem a jak k němu dojít, si nepotřebujeme špatit kdesi v zednářské lóži. Naším cílem je skoncovat se vším, čím svévole kapitálu omezila práci, demokracii, státní suverenitu, národní, kulturní a někde i náboženskou identitu – lidská práva i právo mezinárodní.

Neoliberální revanš bije po tolika zájmech, jako žádný ze zpětných chodů dějin. Zlaté tele slibuje všem – zrovna jako páter ráj na zemi. Vyvláští však víc lidí, než úplně všechna znárodnění, k nimž kdy v dějinách došlo. Do existenčních dramát vchází i stamiliony těch, pro něž bývala jen nepřijemnou podívanou. Blitzkrieg ještě vyhrát umí – už však ne trvalý, natož spravedlivý mír. I Angličan, Francouz nebo Němec má z dnešní Ameriky větší hrůzu než ze všech Usámů dohromady. Antiamerikanismus začíná hrát roli jako před lety antifašismus. Veřejné mínění tihne opačným směrem než metresy kapitálu. Směřuje k tomu, co má na programu skutečná levice.

Obrat bude hodně záležet na tom, co pro ně udělá naše strana. S tím spojují své naděje i přátelé v zahraničí. Ve všech zemích, jež byly sovětskými spojenci, jsme to vlastně jen my, kdo si uchoval jak komunistickou identitu, tak masovou základ-

nu a vliv, s nímž se musí počítat. V tom jsme na špičce v Evropě i ve světě. Unikátní je i naše historická zkušenost. Lenin předvídal správně, že první světová válka skončí i revolucí v Německu. Včas varoval i před zradou, která jí hrozí od špiček sociální demokracie. Avšak to, že samy nařídí její masakr z vůle státu, nemohl vědět dopředu ani strateg jeho kalibru. Vyčítat mu, že to přesto nevzdal, je vrcholem farizejství. Stálo to děsivé potoky krve. Říjnová revoluce nespustila ani jeden z nich. Rudý teror přišel pokaždé až v sebeobraně proti bílému teroru. Marx dával socialismu největší šanci v průmyslově rozvinutých zemích, kde už dozrály i rozpory

kapitalismu. Poprvé to dokázala až KSČ. Mamonu dala takovou lekci z demokracie, až spáchal harakiri sám. Tak elegantně to nedokázala skoro žádná z revolucí, v nichž si jen nově rozdaly karty modrá krev a „neviditelná ruka trhu“.

Když opadla revoluční vlna a kapital se otrepal, také se tehdy zdálo skoro všem, že nastal „konec dějin“. Vysmát se tomu uměli jen „karlířští kluci“. Většinu z nich ještě nebylo ani třicet – zrovna jako našim holčákům a klukům, kterým teď nařídili se rozpustit. Jako partu avanturistů je napadala i většina levicové inteligence. Ta měla jméno i ve váženém liberálním tisku, rozhlasu, filmu a divadlech. S ní to byl mimořádně nepřijemný střet. S nikým, kdo nepřešel až na druhou stranu, strana nespálila mosty.

Emancipační oblouk, sahající až do osvícenství a k renesanci, ještě nezaznamenal porážku tak plošnou a devastující jako v podobě gorbačovské avantýry a likvidace socialismu v Evropě. Frontální revanš, je muž uvolnila cestu, graduje dodnes. Bezpočet hořkých zklamání ještě nadělí všem, kdo byli v zahraničí. Ve všech zemích, jež byly sovětskými spojenci, jsme to vlastně jen my, kdo si uchoval jak komunistickou identitu, tak masovou základ-

(Pokračování na str. 2)

Z projevu v Horní sněmovně dne 23. 12. 1959 u příležitosti 80. výročí nedožitého narození J. V. Stalina (1879-1953)

Pro Rusko bylo velikým štěstím, že v době zatěžkávacích zkoušek v jeho čele stál génius a neochvějný vojevůdce J. V. Stalin. Byl vynikající osobností, imponující naší těžké době, ve které žil.

lidi. Když vcházel do sálu na jaltské konferenci, my všichni jako na povel jsme povstali a z nějakých důvodů jsme stáli v pozoru. Vyznačoval se hlubokou logikou myšlení a uvědomělou moudrostí. V nejtěžší době

Winston Churchill o Stalinovi

Stalin byl člověkem neobyčejně energickým, erudovaným, pevně vůle, ostrým, tvrdým. Byl to člověk nelítostný jak v práci, tak i při jednání. Ani já, vychovaný v anglickém parlamentu, jsem mu nedovedl odpovírat.

Stalin měl především velký smysl pro humor a sarkasmus, dovedl přesně vyjádřit své vlastní myšlenky. Svá vystoupení si psal výhradně sám. Z jeho prací vyzářovala neochvějná síla. Tato síla byla v samotném Stalinovi natolik velká, že se stal neopakovatelným mezi státníky všech dob a všech národů.

Stalin na nás dělal velmi dobrý dojem. Měl neodolatelný vliv na

mistrně dovedl najít cestu z bezzvýchodné situace.

V nejtragičtějších a v nejslavnějších chvílích byl vždy zdrženlivý, nikdy nepropadal iluzím. Byl neobyčejně složitou osobností.

Stalin vytvořil a podřídl si obrovské impérium. Byl to člověk, který své nepřátele ničil rukama svých nepřátel. Donutil dokonce nás, které otevřeně nazýval imperialisty, bojovat proti imperialistům. Stalin byl obrovským diktátorem, který neměl ve světě sobě rovné. Převzal Rusko s bídou a zanechal je vyzbrojené atomovou zbraní.

Ne, cokoli byste mluvili o něm, na takové národ nezapomíná.

(Dokončení ze str. 1)

S těžko překonatelným odporem se čtou jeho výroky o řetězu násilí, který způsobil „režim“, jež „zavedl“ K. Gottwald. O provenienci podobných tvrzení nemůže nikdo, kdo žil v oné velké epoše a aktivně, obětavě pracoval pro vytvoření, rozvoj a obranu nové společnosti, v níž bylo odstraněno vykořisťování člověka člověkem, sebemeně pochybovat: jsou z druhé strany barikády, z tábora kontrarevoluce.

Nedostává nám připomínají „padesátá léta“. Ta už jsou dnes ve školních učebnicích zafixována jako doba temna, nepředstavitelných hrůz. Dolejšovy výroky o „revoluční tyranii“, „státním terorismu“, „zinscenovaných politických procesech“ plně zapadají do propagandistické mašinerie nynějšího protinárodního a protilidového režimu. Obětí kontrarevoluční historiografie se pochopitelně v první řadě stala škola. Padesátá léta jsou nepochybně obdobím velmi ostrých třídních srážek. Právě v těchto bojích byly položeny základy socia-

li to zni uším místopředsedy KSČM a některých jeho kolegů nepřijemně, je to zapotřebí konstatovat.

Jiří Dolejšem Démonizovaný „stalinismus“ je produktem antikomunismu. Je to ideologický nástroj, který kupodivu přechoťně používá i „moderní evropská levice“. Tvrdí-li Dolejš, že jde o „umělý konstrukt“, který navíc ztotožňuje s „marxismem-leninismem“ (uvozovky jsou od J. Dolejše), pak nezbyvá, než se pozastavit nad jeho politickou negramotností a úmyslem. Jeho ujištění, že „stalinismus byl zpracován jako lexikální heslo dokonce už v starém režimu“, je nepravdivé.

Ve „starém režimu“, který Dolejš špiní a za který se stydí, vyšly desítky dokumentů, z nichž mohl pochopit, že to, co tvrdí, jsou falzifikace z dílny nepřátel socialismu. Snaží se ovšem přilít olej do ohně. To, co píše o procesu s M. Horákovou a Z. Kalandrou, je trapné. Z toho, co jsme četli v Britských listech, by se dalo usoudit, že byli popraveni, protože se od Stalina lišili v pohledu na socialismus,

Komu a čemu slouží...

lismu. Představují počátky impozantní socialistické výstavby, která byla skutečně s nejvyšším vypětím a obětavostí milionů pracujících sdružených v nové soustavě vpravdě lidové moci. Byla jí Národní fronta, obrozená po Únoru, vedená komunistickou stranou postupující podle programu vypracovaného Klementem Gottwaldem na IX. sjezdu KSČ v roce 1949.

V této souvislosti musíme Dolejšovi připomenout, že se tak dalo v souladu s našimi národními pokrokovými a revolučními tradicemi, s respektováním našich zvláštností. Žádná Moskva nám nediktovala, jaké cíle si musíme klást a jakými způsoby jich dosáhneme. A že nerozlučně s tím, především díky Gottwaldovi, jsme plnili i naše internacionální povinnosti a ze všech sil přispívali k rozvoji a upevňování světového socialistického společenství, k jeho jednotě.

Co bychom chtěli zvlášť zdůraznit: zformování světového systému socialismu, jediné síly schopné čelit agresivní politice imperialismu a jeho úkladům, bylo možné pouze s uznáním hegemonního postavení SSSR. Sovětský svaz byl hlavní oporou sil pokroku a míru, protiimperialistické fronty. Nebylo to dáno nějakými Stalinovými intrikami, ale úlohou, jakou Sovětský svaz sehrál v boji s fašismem, tím, že se na vítězství nad hitlerovskými horami podílel hlavní měrou. Dějinnou zásluhu o to měl právě Stalin. Jakko-

ač jinak patřili také k „levici“. Tento názorový rozdíl je tedy stál oprátku. Nic smělejšího zatím světu nikdo nikde neřekl. Lze se jen divit, že ti, kdo dnes považují Horákovou za mučednici protikomunistického odboje, se ještě neozvali s protestem. J. Dolejš by si měl najít čas a prolistovat protokol o kauze Horáková a spol. Vždyť obvinění se netají, že na pokyn londýnské emigrace (H. Ripky) připravovali mocenský převrat a dokonce kalkulovali s třetí světovou válkou.

Vše nasvědčuje tomu, že Gottwaldovo jubileum se letos stalo pro J. Dolejše kamenem úrazu. Ale nebyl sám, s některými podobnými tvrzeními vystoupil 23. 11. také M. Ransdorf v Haló novinách.

Bude k tomu vedení KSČM mlčet? Jsme přesvědčeni, že členové strany J. Dolejše s rozhořčením odsoudí. Dlouhodobá antikomunistická činnost J. Dolejše a jeho stoupenců má rozhodující podíl na ztrátě důvěry pracujících a velké části národa v politiku KSČM, jak to ukázaly i poslední volby.

Obnovit akceschopnost strany vyžaduje, aby se ÚV KSČM a celá strana zbavila těch, kteří dlouhodobě oslabují její revoluční charakter. Do jejího čela je nezbytné postavit členy strany, kteří svojí činností prokázali oddanost komunistickým ideálům, nepochybně je a jsou odhodláni obětavě pokračovat v jejich realizaci v zájmu dělnické třídy, ostatních pracujících a národa. **REDAKCE**

Neházejme perly sviním

Držme se této moudré rady. Jenže člověku to nedá. S rozhořčením i s údivem musí pozvednout hlas, třebaže ví, že se podobá volajícímu na poušti.

Pavel Kováčik je předsedou klubu komunistů v Poslanecké sněmovně. Patří tedy ke špičce KSČM a z jeho názorů lze usuzovat na ideologickou platformu strany. Tato strana si ponechává název komunistická a hlásí se k myšlenkovému odkazu Karla Marxe.

Kováčik však zřejmě neví, co Marx skutečně hlásal. Sotva si našel čas, aby si něco z jeho prací přečetl. Z doslechu ví, že Marx stejně chápe mnozí podle svého, jak se jim hodí. Když ho moderátor v televizi přitiskl ke zdi a pozastavil se nad tím, že může být stoupencem „zločinné ideologie“, která propaguje třídy a třídní boj (což pro redaktora televize je totéž jako šířit třídní nenávisť zakázanou Ústavou ČR), brá-

nil se tím, že třídy a třídní boj u nás neexistují.

Marx o lidech, kteří popírají existenci tříd a třídního boje, se vyjádřil dost nešetrně: nazval je mamlasy. Copak je tak obtížné zalistovat např. v Manifestu komunistické strany, Každý se tam může dovědět, že třídní boj je zákonitým produktem vykořisťovatelských sociálněekonomických řádů. Jsou to vykořisťovatelské třídy, které nutí vykořisťované třídy k boji o existenci.

Ale to, co je abecedou marxismu, je pro předního činitele plem nedostupným a neznámým. A nehodlá na ně podle všeho nikdy vkročít. Nenechá si přece, jak se odhodlaně vyjádřil, radit od „nějakých Jakešů“. I tím chtěl patrně zpacifikovat „oponenta v dialogu“. Z toho, jak vystupuje, je však na první pohled jasné: dávat rady „takovým Kováčikům“ by sotva k něčemu bylo. Jen bychom házeli perly sviním. **J.F.**

K ANALÝZE ÚLOHY KSČ PŘI BUDOVÁNÍ SOCIALISMU A POUČENÍ...

(Dokončení ze str. 1)

Bláboly o „komunistické devastaci“

S bláboly o „komunistické devastaci“ totiž polistopadová éra vyrazila i do světa. K ekonomice vlastní země se chovala hůř než nejzákeřnější konkurent. Sama si předepsala přesně opačná hodnotící kritéria, než jakými se řídí celý svět. Značek s reputací jako Škoda. ČKD nebo Pilsner jsme tu měli tolik, že si je dnes, když už většina neexistuje, pomalu nepamätujeme sami. Při stanovení tržní hodnoty takových podniků – podle mezinárodně uznávaných norem - tvoří právě jen osvědčená obchodní značka několikanásobek sumy, na niž jsou oceněny stroje, budovy a pozemky. Podstatně víc, než tento majetek, se většinou hodnotí i stabilní zahraniční trhy, vlastní vývojová základna, kvalifikace a zkušenost specialistů a dělníků. Avšak naše rodinné stříbro se rozdávalo v nejlepším případě za zůstatek ceny budov a strojů, zbylý po amortizaci z neuvěřitelně nízkých cen, za něž je dokázal pořádit socialismus. Lidem se do očí sypal písek zvaněním o „nezištné pomoci zahraničních přátel“. Ti ovšem dostali obrovský dar i v podobě uměle zmanipulovaného kursu koruny. Za směšně nízké ceny, spočítané v naší měně, tak navíc platili jen kolem třetiny jejich reálného ekvivalentu v marcích a dolarech. Antikomunismus drží primát i v ekonomické kriminalitě – všeobecně i té ve zločinném spolčení s cizím zájmem. I proto se přepisují k nepoznání nejenom naše dějiny za socialismu, ale až do hlubokého středověku. Místní tálibán tuší, že v lidech zůstává dodnes kus toho, co bylo osou staletého boje za naši sociální, ale i národní emancipaci: vůle generací, aby co vzniká u nás a naší prací, nám také co možná nejvíc patřilo. Polistopadová éra mříví proti smyslu našich dějin. Proto ho retuší je i z dějin samotných. Jako směčku vrahu neváhá lícit husity – chloubu národa pro Palackého, Jirásku a Masaryka. Zato v jezuitském temnu hledá zásluhu o naši vzdělanost.

Nejsme to my, kdo vrací střet o dnešek a zítřek do minulosti. Znovu a znovu ho tam tlačí naši odpůrci. Ubránit pravdu o tom, co této zemi dal socialismus, je v zájmu všech, kdo tu za posledních 17 let neměl co vyhrát. Ve rvačce, v níž čelí přívalu neuvěřitelných lží, nejde o to jak ohrát u srdce pamětníky. Vede se o naše rovnocenné právo hlasu dnes a zítra. O to, abychom mohli – bez zábran, obojků a komplexů – bránit zájmy a práva všech, koho mění dnešní reванš v kořist. Lidé si, co jim dal socialismus – a oč přicházejí dnes –, umí často lépe srovnat sami. O čem to svědčí? O tom snad, že naše minulost je olovenou koulí na nohou? Že nám pomáhá způsob, jakým o ní mnohdy mluvíme – a jindy zase mlčíme? Kam to vede, když se smí i naším jménem řečnit o socialismu jako o spratkoví, který se nepovedl? A každému, kdo se tomu postaví, se může nadávat nejen z druhé strany? Lidé musí vidět,

Jsme stoupcem marxisticko-leninského světového názoru

Sedmnáct let po „sametu“ je česká společnost na vrcholu antikomunistického běsnění. Je to těžko pochopitelné, vždyť restaurovaný kapitalismus měl již dostatek času, prostoru a prostředků k tomu, aby „porazil“ socialismus úspěchy „kapitalistického budování“. Je zcela zřejmé, že právě neschopnost přesvědčit českou společnost o trvalých přednostech a kvalitách kapitalismu nutí jeho fundamentalistické apogety, aby stupňovali útoky proti socialistickému zřízení a komunistům jako jeho ideologům.

že si své minulosti vážíme my sami – a sprostárnám neváháme dát na zadek, kdekoli dostaneme slovo. Má na to, kdo neví dodnes, proč byl socialismus i stokrát demokratičtější než monarchie mamonu? Mohl si tehdy dovolit mistr, ředitel nebo ministr zavírat lidem ústa jako každý hejhula teď? Když se ti to nelíbí, můžeš jít? Kdo by si troufl odpojit lidem vodu, proud nebo jim uříznout schody do bytu? Vyhnat je na dlažbu? Směla si snad i tehdy umýt ruce státní správa a ruka zákona, tak jako dnes? Pokrčit rameny a postiženého odkázat na soud? Dovolit mazanému právníkovi, aby ho protahoval do nekonečna? Mušel, kdo hledal střechu nad hlavou, do chomoutu dluhů na desítky let? Co je důležitějším měřítkem demokracie – tyto životní situace, anebo jak moc se smělo nadávat na Husáka?

V čem tkvěla síla socialismu

Kdo neumí nebo nechce pochopit, v čem tkvěla obrovská síla socialismu, vzhůru nohama se mu nutně jeví i jeho slabiny. A priori v nich hledá příliš důsledné, dogmatické uplatňování našich zásad. Ve skutečnosti tomu bylo přesně naopak: u lidí jsme prohrávali hlavně tam, kde jsme byli komunisty málo – a ne přespříliš. Příkladem je i zdánlivá banalita: prázdná politická fráze. Jednou maskovala jen nekompetentnost ouřady, jindy kariérismus přes mrtvolu. V něm bývali velmistři právě ti, kdo teď tak parádně dekorují úplně jinou nomenklaturu. Ta prázdná fráze pobuřovala svým pokrytectvím. Velkými slovy, jimiž kamuflovala nízké pohutky. Komunistického na nich nebylo ani za nehet. Dogmaticky šly leda za přízemním zájmem. Trpět jsme neměli, co se tou prázdnou frází maskovalo. Od ní se distancovali, kdekoli ho kamuflovala. Ještě víc nám lidé právě zazlivali jinou benevolenci. Nad poměry si tu žila i docela početná vrstva, za níž nebyly žádné výsledky. Ta šedivá zóna uměla vytvářet nedostatek i tam, kde pro něj už nebyl důvod. Díky tomu si v tichosti zprivatizovala hlavně oběh tzv. prestižního zboží i služeb. Řada lidí nás podezírá, že jsme z té černoty brali desátek. Má za to, že nejsme o nic lepší. O tom, jak s touto parazitní enklávou naložit, se přitom vedl léta spor. Důsledné uplatňování zákona žádali ti z nás, komu se do dogmatiků nadávalo už tehdy. Tisíc a jednu záminku jak to zesabotovat, hledali naopak lidé, které jsme už tehdy podezírali z dvojí hry. Po listopadu to prokázali bez výjimky. Socialismus kompromitovalo, kdekoli jsme byli komunisty málo, a ne zuviel – právě pod tlakem liberálků, kteří nám to ještě otloukají o nos. Neměli bychom se lidem raději omluvit právě za to? Nepomohlo by tohle obnovit jejich důvěru mnohem víc?

Fronta, na níž se vede boj za to, aby socialismus své pozice znovu nerozšířil ještě dlouho, se rozpadá v zásadě na dvě křídla. To jedno bombarduje všechny ty, kdo věří, že socialismus je v nejlepším případě krásný sen, avšak

jen co se začne prosazovat v praxi, stává se nutně hříčkou totalitní zvůle. Těm, koho už na tuhle nudli neutáhne, se má zpochybnit vše, co k socialismu už prokazatelně vedlo – a na čem bude jeho úspěch záviset znovu, i když samozřejmě v jiných podmínkách a formě.

Zákeřnější je jiná snaha: vytvořit zdání, že co tu bylo od konce 40. do konce 80. let, vlastně socialismem ani nebylo. To proto prý, že místo buržoazie se tu u vesla usadila „nová třída“ v podobě nomenklatury. Lidem prý vzala nejen občanská, ale dokonce i vlastnická práva k výrobním prostředkům. Žvásty o „nové třídě“, co se měla zmocnit socialistických výrobních prostředků, se dodnes svěřují hlavně hlasům „zevnitř levice“. Principálové a pimprlata tohoto cirkusu nám všem stále dluží fakta. Který z našich socialistických prezidentů, premiérů, partajních tajemníků nebo ministrů si mohl přivlastnit jediný z podniků, za jejichž chod odpovídal? Brali snad i nějaké dividendy? Nabálkovali se z tisíciny tolik, jako desetitisíce privatizačních fracků!

Poslání socialismu

Posláním socialismu je s bezprávím, rostoucím z parazitismu, skoncovat – a ne je lakovat na růžovo. Dokud to neudělá, nemůže splnit jediný z vlastních cílů. Když to neudělá, je jen otázkou času, kdy ho to položí na lopatky. Jen když to udělá, vysvobodí z věčného stresu i ty, kdo se drží jako stěbla i nejnicotnější dílničky, hokynářství nebo políčka. Dává snad kapitál hlasovat, jak moc má právo bobtnat z práce jiných? Ptá se těch, koho nutí mu ji prodávat, jak se svým mamonem naloží? Pořádá o tom všem demokratická referenda? Není snad kapitál v privátních rukou tím, nač smějí ty ostatní sahat ze všeho nejméně? Nemá snad stejné právo společenské vlastnictví těch, kdo ho vytvořili sami?

Z toho, co máme na pořadu, nelze opomenout i jinou inspiraci. Tkví ve schopnosti rozvíjet a aktualizovat program KSČ tak, aby pružně reagoval na měnící se situaci. Přejít načas do defenzivy to někdy vyžadovalo už tenkrát. Jen co však bezprostřední hrozba opadla, strana začala znovu gradovat demokratické jádro svého programu – a ne lidi mást a srážet zpátky tím, co bylo na pořadu včera.

Střet na naše dnešní téma má i generační rozměr. Uteče jen pár let a ze tří teenagerů, jimž se teď podkuřuje „Nevaž se, odvaž se!“ se budou muset minimálně dva bránit i kolektivně. I proto se nám malují rohy a kopyta, vede nichž je i Hitler spíš jen něco jako podivín. Těm, kdo socialismus už nepamätují, se o něm cenzuruje skoro vše.

To hlavní, v čem tkví odkaz zkušeností KSČ, je v umění nedopustit, aby vyrostla čínská zeď mezi strategií a politikou všedního dne. Tu to pak sráží na politiku všední vteřiny. Strategii to zase odbarví na ikonu, visící v oblacích. K ničemu je obojí. Spor, jímž to končí, jen násobí slabiny na obou koncích. Cokoli přesahuje téma, jak je nastoluje všední den, odmítá a priori. Už první větu, vyřčenou tímto směrem, zakřikuje jako „prázdnou revoluční frázi“.

Na politiku všední vteřiny tu je dost jiných partají. Nás, komunisty, by si lidé neměli plést. Jsme systémove opozicí. Až v socialismu vidíme řešení všech problémů – globálních i všedního dne. Ten cíl nám nepřekáží v ničem. Smysl a sílu, která jim chybí, dává i politice všedního dne. To, že tu socialismus už byl, ji nesnížuje. Právě naopak. Je metrem, který za leskem dneška měří jeho bídu. Korunním svědkem proti snaze jak dokrást a zplundrovat až do dna, co tu tvořily generace. Je velkou inspirací ke všemu, co bude na pořadu znovu – možná dřív, než se nám zdá už dnes. *(Mezititulky redakce)*

(Pokračování na str. 4)

Z které strany hrozí světu jaderné nebezpečí?

USA na úrovni středověkých barbarů

USA a Západ svorně křičí o „jaderném nebezpečí“, které hrozí ze strany Koreje a Íránu a tvrdí, že obě tyto země ohrožují celý svět. Jaká je však skutečnost?

USA – největší jaderná velmoc

USA disponují více jak 20 000 jednotkami jaderných zbraní, více jak 5400 jadernými bojovými hlavicemi pro mezikontinentální rakety, 1750 atomovými bombami a bojovými hlavicemi pro okřídlené rakety. S tímto jaderným arzenálem by bylo možné mnohonásobně zničit veškerý život planety. Brzy po svém zvolení prezidentem se Bush přiznal, že když se dověděl, že jeho země disponuje více jak 20 000 jadernými bojovými hlavicemi, přišel do rozpaků. V červnu 2001 na poradě o zajištění regionální bezpečnosti bývalý ministr obrany USA řekl: „Je nerozumné shromažďovat tak velký počet zbraní hromadného ničení.“

USA, které jako první vyrobily jadernou zbraň, jsou jedinou zemí, která ji použila a uvrhla tak lidstvo do velkého nebezpečí. Ve dnech 6. a 9. srpna 1945 byly atomové bomby vrženy na japonská města Hirošimu a Nagasaki, kde okamžitě zahynuly statisíce lidí. Bývalý poradce amerického prezidenta Roosevelta admirál William Regi si v této souvislosti postěžoval: „Tím, že jsme použili atomovou bombu jako první, klesli jsme z „morálního hlediska“ na úroveň středověkých barbarů.“

USA vyrobily také vodíkovou bombu a uvrhly tak lidstvo do dalšího jaderného nebezpečí. V březnu 1945 provedly zkoušku vodíkové bomby na malém atolu Bikini na Marshallových ostrovech, při níž zahynulo více jak 20 japonských rybářů na lodi „Hukuju 5“ poblíž atolu. Aby na tuto tragédii nebylo zapomenuto, je 1. březen považován za Den Bikini.

USA pokračují ve výzkumu jaderných zbraní

V poslední době vydaly USA otevřené prohlášení, že hodlají zahájit výrobu jaderných bojových hlavic nové generace, kterými lze lehce, v kterýkoliv okamžik nahradit dosavadní. Náčelník Národní jaderné bezpečnosti Ministerstva energetiky USA řekl, že vědecko-výzkumné instituce a závody vyrábějící atomové bomby budou zmobilizovány a jejich výroba vzroste až na 125 jaderných bomb ročně. Sekce rozpočtové komise Sněmovny reprezentantů USA, která jednala nedávno o návrhu rozpočtu na výrobu jaderných zbraní, schválila návrh zákona o vyčlenění dvojnásobného množství prostředků v roce 2007 na výrobu nových jaderných bojových hlavic, než bylo původně plánováno. Na střelnici ve státě Ne-

vada připravují USA zkoušku nových bomb určených k ničení podzemních objektů a urychleně zahajují výrobu malých jaderných zbraní, jichž je možné použít jako řadovou zbraň. V období od 16. července 1945 do konce roku 1994 provedly USA více jak 1030 jaderných zkoušek. Pod nátlakem mezinárodního společenství, které trvalo na zastavení jaderných zkoušek, USA formálně oznámily „moratorium na jaderné zkoušky“ pod záminkou zajištění „bezpečnosti zastaralých jaderných zbraní“. Vysmívají se tak světovému společenství a pokračují v dalších pokusech.

Preventivní jaderný úder

Bush navrhl koncepci tzv. preventivního jaderného úderu. Nazval ji „základem národní strategické bezpečnosti“. USA tak připravují preventivní jaderný úder v kterýkoliv okamžik proti jakémukoliv státu, který považují za „nebezpečný“. Svědčí o tom skutečnost, že USA umístily stíhací bombardovací letouny F-16 s atomovými zbraněmi poblíž Íráku a soustředily velký počet jaderných zbraní na Korejském poloostrově a v jeho blízkosti, aby v kterýkoliv okamžik zahájily preventivní jaderný úder proti Íránu a KLDR.

V současné době existují ve světě kromě USA také další velmoci, avšak ani jedna z nich neohrožuje ostatní země atomovým preventivním úderem. Ani jedna administrativa USA, která realizovala agresi proti ostatním zemím, si dosud nedovolila vyhlásit preventivní jaderný úder. Bush jej prohlásil formálně za „jadernou zdržující strategii“.

Odkud hrozí jaderné nebezpečí? Ať se USA a Západ snaží sebevíce zastříti skutečný stav, národům světa je jasný opravdový zdroj celosvětového nebezpečí.

**Z materiálu
Velvyslanectví KLDR v ČR**

Dopis velvyslankyni Republiky Kuba v ČR

Mnoho úspěchů a pevné zdraví

U příležitosti ukončení diplomatické mise Aymée Hernández Quesada v České republice předali jí dopis zástupci vedení časopisu Dialogu

V Praze dne 27. listopadu 2006

Vážená soudružko velvyslankyně, dovolte, abychom u příležitosti ukončení Vaší diplomatické mise v České republice jako představitelce nám bratrského, hrdinného kubánského lidu vyslovili naše co nejupřímnější pozdravy.

Vysoce oceňujeme Vaši náročnou a odpovědnou práci, kterou jste vykonávala v období vyostřeného nepřátelství vůči Kubánské republice inspirovaného nejreakčnější mocností světa USA. Této nespravedlivé, brutální politice se vazalsky podřizují představitelé České republiky. Hanebnou úlohu v této patologické politice sehrál a dosud sehrává bývalý prezident Havel.

Protikubánská činnost je v zásadním rozporu s názory nemalé části našeho lidu, který chová ke kubánskému národu a zvláště k jeho významnému mezinárodnímu představiteli, revolucionáři Fidelu Castrovi neskonalé sympatie a obdiv.

Jménem redakce časopisu Dialog-otázky-odpovědi a jeho čtenářů Vám vyjadřujeme soudružské poděkování za obětavou práci pro upevnění přátelství mezi našimi národy a za upevnění a rozvoj socialismu ve světě.

Přejeme Vám v další Vaší činnosti mnoho úspěchů a pevné zdraví.

Za redakci a čtenáře

Ing. Zdeněk Novotný,
předseda republikové redakční rady
JUDr. Jaroslav Weber,
vydavatel a šéfredaktor

Z projevu venezuelského prezidenta Huga Cháveze 20. 9. 2006 na 61. zasedání VS OSN v New Yorku

Proti hladu, bídě, násilí a porušování lidských práv

V úvodu doporučil Hugo Chávez účastníkům shromáždění, aby si přečetli knihu jednoho z největších Američanů a světových intelektuálů Noama Chomského Hegemonie nebo přežití: Imperialistická strategie Spojených států. „Je to vynikající kniha, která nám pomáhá pochopit, co se stalo se světem v průběhu 20. století a co se s ním děje nyní, a jaká je největší hrozba, které čelí naše planeta. Hegemonistické nároky amerického impéria ohrožují přežití lidského rodu,“ řekl H. Chávez mj.

Zmínil se také o prezidentu Spojených států G. Bushovi. Označil jej za ďábla, který zde den předtím promluvil, jako by mu patřil svět. „Jako mluvčí imperialismu,“ řekl dále Chávez, „využil této tribuny k pokusu o obranu současného modelu vlády – vykořisťování a plnění národů světa. Otevsky uvádí ve své knize naprosto otevřeně, že americké impérium dělá všechno pro upevnění svého způsobu vlády. My však nemůžeme dovolit, aby světová diktatura byla

upevněna,“ řekl Hugo Chávez, a zhodnotil Bushův projev slovy: „Projekt světového vůdce... je cynický, pokrytecký, postavený na požadavku, že jedině on má pravdu, že chce zavést demokratický model. Je to však falešná demokracie elit, a řekl bych, velmi originální demokracie, vnučovaná zbraněmi a bombami. Kamkoli se podívá, vidí extremisty. Pohlédne na tvoji barvu pleti a řekne, to je extremist. Ctihodný prezident Bolívie Evo Morales se mu zdá být extremistou. Imperialisté vidí extremisty všude. Není to proto, že bychom byli extremisty, nýbrž proto, že se svět probouzí. Lid povstává. Mám pocit, drahý světový diktátore, že vás bude trápit po celý zbytek života noční můra, protože my všichni ostatní povstáváme, všichni se stavíme proti americkému imperialismu, voláme po rovnosti, účtá a suverenitě národů. Ano, můžete nás nazvat extremisty, my se bouříme proti impériu, proti modelu nadvlády.

Myslím, že nikdo v této místnosti nemůže bránit současný systém OSN, jak

se zrodil po druhé světové válce. Tento systém selhal, je bezcenný. Valné shromáždění OSN se přeměnilo v pouhý poradní orgán. Nemáme žádnou moc k ovlivňování hrozných situací ve světě. Proto Venezuela zde dnes znovu navrhuje obnovu Organizace spojených národů.“

Hugo Chávez navrhl, aby Rada bezpečnosti OSN byla rozšířena o stále členy z řad rozvojových i méně rozvinutých států. Aby byly zavedeny účinnější metody zaměřené na řešení světových konfliktů a transparentních rozhodování. Aby byl zrušen antidemokratický mechanismus známý jako veto na rozhodnutí Rady bezpečnosti. Chávez uvedl příklad z poslední doby: veto Spojených států dovolilo Izraeli, aby beztržně zničil Libanon. „Musíme také posílit výkonnou pravomoc generálního tajemníka OSN. Včera se generální tajemník s námi rozloučil v závěrečném projevu. Uznal, že se za posledních deset let situace trvale zhoršovala. Důsledkem toho je hlad, bída,

K setkání společností přátel Kuby evropských zemí

Na podporu práv kubánského lidu

V říjnu t. r. se v tureckém Istanbulu konalo setkání zástupců Společnosti přátel Kuby za účasti 65 delegátů z 23 evropských zemí. Jedinými evropskými zeměmi, v nichž tyto společnosti neexistují, je Andorra a Monako. Účastníci setkání se vzájemně informovali o obsahu a metodách své práce na obranu hrdinného kubánského lidu a jeho socialistického zřízení. Jejich společným cílem je podpořit Kubu a její právo na svobodnou volbu svého společenského zřízení.

Účastníci setkání vyslechli informaci o podvratných akcích a otevřené válce, kterou proti malé Kubě vede její mocný severní soused. Spojené státy se neštítí podporovat teroristické akce a samy se na nich podílejí. Vedou proti Kubě hospodářskou válku (embargo a blokádu) připravující Kubu o desítky miliard dolarů; použily v této válce i bakteriologických zbraní; velice silná a účinná je ideologická válka.

Prezident USA Bush junior ústy svého velvyslance v OSN obvinil Kubu, že vyrábí zbraně hromadného ničení. Svět si ještě dobře pamatuje, že právě tohoto obvinění Bush zneužil k rozpoutání vražedné války v Íráku. Je proto třeba být na pozoru, aby podobný osud nepřipravil Kubě. Nedávno dokonce zřídil tzv. Výbor pro přechod Kuby k demokracii a vyhrožoval, že „takový režim“ v USA nebudeme tolerovat. Svůj druhý prezidentský mandát vyhlásil za dobu, kdy se s Kubou vyoprádá, a dosazenému režimu slíbil 89 milionů dolarů.

Nemalou pozornost věnovali účastníci istanbulského setkání př-

ti kubánských rozvědčků, kteří pracovali v USA s jediným cílem zabránit teroristickým akcím z území USA proti Kubě. Boj za otevření nového, nezájatého soudního jednání pokračuje.

Mohutnou akcí byla celoevropská konference odborových svazů o solidaritě s Kubou a Latinskou Amerikou, která se konala v únoru v Londýně, o níž informoval účastníky setkání delegát z Velké Británie. Akce se zúčastnilo 260 delegací ze 70 zemí. Není známo, jaký postoj zaujala odborová centrála České republiky.

Na závěr přijali účastníci setkání společnou deklaraci s výzvou vládám, aby vůči Kubě prováděly spravedlivou a nezávislou politiku, aby vláda Spojených států skončila s politickou, ekonomickou, ideologickou a diplomatickou válkou. Deklarace vyzvala evropské sdělovací prostředky, aby zastavily dezinformační kampaň (České republiky se to týká více než kterékoliv jiné země) a informovaly pravdivě o statečném kubánském lidu. Účastníci setkání vyjádřili plnou podporu Kubě v její snaze pokračovat v budování spravedlivé společnosti.

Společnosti přátel Kuby představují v řadě zemí významné mezinárodní hnutí. Účastníci setkání přijali rozhodnutí o vytvoření Evropského koordinačního výboru složeného ze zástupců společností Švédska, Turecka, Itálie a Lucemburska. Příští setkání evropských společností přátelství a solidarity s Kubou se bude konat v roce 2008 v Itálii.

Václav Jurn

K 15. výročí vzniku Všesvazové komunistické strany bolševiků

Naše strana se trvale zoceluje v boji proti revizionismu a oportunistu

(Z projevu předsedkyně ÚV VKSB Niny Andrejevové)

Osmý listopad slavíme jako den zrození naší strany, která existuje již 15 let. Na 2. sjezdu VKSB jsme schválili nové Stanovy s přihlédnutím ke změnám, k nimž došlo v naší zemi a v naší společnosti za uplynulá léta. 25. února 2006 jsme na 3. sjezdu schválili nový program strany, která usiluje o obnovení naší

socialistické vlasti prostřednictvím diktatury proletariátu. Na 4. sjezdu jsme stanovili strategickou a taktickou linii boje.

Získali jsme mnoho stejně smýšlejících lidí a stran v zahraničí na mezinárodních sympoziích a konferencích. Trvale udržujeme spojení s většinou komunistických a dělnických

stran světa. V zahraničí existují dva časopisy, které uveřejňují překlady nejlepších materiálů z našich novin a politických prohlášení VKSB na aktuální témata. (Jeden časopis vychází v Londýně, druhý v Paříži.) Mnoho našich příspěvků otiskují četná zahraniční vydání – Palestinské hnutí odporu, Komunistická strana Řecka, bulharské Rabotničesko dělo, Dialog v České republice a další. Navštěvují nás četné zahraniční delegace...

O naší činnosti informuje náš bolševický tisk – Raboče-kresťanskaja pravda (Dělnicko-rolnická pravda), Serp i Molot (Srp a kladivo), Vperjod (Vpřed) a Revolucia (Revoluce).

Naše patnáctiletá cesta byla dlouhá a těžká. V složitém a těžkém boji s kontrarevolucí jsme ztratili mnoho našich soudruhů. Věčná sláva jejich památce.

Při mobilizování proletariátu k boji s revizionismem a oportunistem v komunistickém hnutí se naše strana zocelila a ideově upevnila.

Aktivně podporuje mezinárodní antiimperialistické hnutí, spravedlivý boj všech národů světa proti americkému imperialismu. Stojíme na straně boje národů KLDR a Kuby za svou suverenitu a historickou volbu. Podporujeme hnutí antiglobalistů proti americké imperialistické globalizaci.

VKSB bude nadále věrná zásadám učení marxismu-leninismu a boji za práva pracujících, za socialismus a obnovení naší mnohonárodnostní socialistické vlasti.

Z listu běloruských bolševiků

(Pokračování na str. 4)

K mimoriadnemu zjazdu KSS 24. 11. 2006

„Príkladní komunisti“

Prejdime hneď k jadrú a buďme čo najvecnejší. Celá záležitosť je tým smutnejšia, že ide o dlhoročného člena bratskej Komunistickej strany Čech a Moravy, akreditovaného novinára, podpredsedu redakčnej rady komunistického listu Dialog súdruha Jaroslava Klivara, ktorý absolvoval dlhoročnú cestu až z Prahy na mimoriadny zjazd KSS, aby si utvoril o pomeroch v KSS objektívny pohľad a ponúknul jej čitateľom Dialogu.

Pred otvorením rokovania súdruh Klivar predal akreditáciu s. Hrdličkovi, ktorý sľúbil, že dá zjazdu o jeho prítomnosti na zjazdových rokovaniach hlasovať. Svoj sľub však nesplnil. K súdruhu Klivarovi prišla súdružka prispôsobujúca sa všetkým trendom v KSS a s. Klivara zo sály jednoducho vyvedla...

Ako mohlo dôjsť k tejto anomálii nielen v našom, ale celosvetovom komunistickom hnutí? Odpoveď je taká: Kto vlastne organizoval tento „pamätný“ zjazd?

Po katastrofálnej porážke v júňových parlamentných voľbách vedenie KSS sice odstúpilo, ale tak rafinované a ekvilibristicky, že si zachovalo prakticky celú rozhodovaciu moc v strane. Teda zjazd organizovali (a rozhodli, že bude uzavretý) presne tí istí, ktorí majú plnú zodpovednosť za neúspech strany vo voľbách.

Teda komunisti vyhľadali zo svojho rokovania komunistu.

V KSS vládne rozkol, to je skutočnosť, ktorú už nik nemôže zatajiť a vyvrátiť. Označenie nespokojných členov za „neukojeňcov“ je lož a demagogia. Prežil som s touto stranou dosť času a nemám zlú pamäť. Ťažia ma desiatky, ba možno stovky šokujúcich prípadov, ktorými sa strana naozaj rozvracala a ktorými do nej prenikal revizionizmus. Došlo aj k nešťastiu najväčšiemu – revizionizmus zasiahol aj do jej vedenia. Len niekoľko náhodne zapamätaných príkladov. V r. 1996 sa konalo zhromaždenie na počesť 75. výročia založenia našej strany. Zúčastnil som sa na ňom a bol som zmätený – hlavný prejav mal s. Plevza. Bol to čudný, rozhodne nekomunistický prejav, z ktorého priam sršala kri-

tická zloba na Kominternu... Ďalej. Asi pred osmimi rokmi (možno o rok neskôr, možno o rok skôr) jeden z vedúcich činiteľov ÚV vyhlásil záväzok, že v budúcom roku získame do strany tisíc členov a dvetisíc sympatizantov... ÚV sa k tomuto nezmyselnému vyhláseniu nijako nevyjadril, nikto pochopiteľne v budúcom roku neskontroloval, či sa záväzok splnil... Ďalej. Na H. Arvaya členovia základných organizácií upozorňovali už pred voľbami, ako je možné dať na kandidátku KSS človeka, ktorý za socializmu emigroval. Ďalej. Istý člen PÚV navrhoval v parlamente zriadenie komory prostitútiok, čím oprávnené vyvolal posmech aj prave... Ďalej. Pred voľbami štyria zakladajúci členovia strany v Žiline napísali vyhlásenie, v ktorom žiadajú v záujme strany rokovanie a zjednotenie KSS s Hoptovým Úsvitom. Namiesto uznania podpory člen vedenia strany na stránickej schôdzke ich aktivitu ostro odsúdil. Ďalej. Po voľbách prišla na septembrové zasadanie ÚV (prvé po neúspešných voľbách!) delegácia členov strany nespokojných s doterajším vývojom, ktorá chcela predložiť zasadaniu konkrétne návrhy, ako vyjsť z krízovej situácie. Čo urobil ÚV? Jednoducho ich nevypustil na zasadanie ako neprijateľov...

Takto sa pozvoľna do KSS dostával a upevňoval revizionizmus a formalizmus – prezentoval na čoraz egoistickejšie a bezočivejšie PÚV a prislúhovači na rôznych úrovniach (isteže mnohí aj s tými najlepšimi úmyslami) sa spoliehalo na prestarnutú časť členskej základne a na pasivitu niektorých a poslušnosť voči „vrchnosti“. S tým všetkým išlo ruka v ruke zanedbávanie politického štúdia...

Strana, v ktorej namiesto serióznej a vecnej diskusie voči iným názorom vychádzajúcim z jej základného učenia dominuje hystéria, útoky a urážanie, je v slepej uličke. Keby ožil staroveký Diogenes, už by nemusel chodiť po Aténach za bieleho dňa s lampou v ruke a volať Hľadám človeka, ale s lampou na zjazde skríknúť Hľadám komunistu!

Ján Lenčo

Proti hladu, bídě, násilí...

(Dokončení ze str. 3)

K tomu bych chtěl dodat: Ti, kdo spáchali tyto zločiny, jsou na svobodě. Při jiné události, kdy zahynuli američtí občané, způsobili jejich smrt sami Američané. Byli to lidé z CIA, vrazi, teroristé. Musím při této příležitosti připomenout, že za několik dní uplyne třicet let od teroristického útoku na kubánské dopravní letadlo společnosti Cubana de Aviacion, kdy zahynulo 73 cestujících. A kde je nyní největší terorista kontinentu, který přiznal odpovědnost za explozi v letadle? Několik let byl vězňem ve Venezuele. Díky CIA a tehdejší vládním úředníkům se mu podařilo uprchnout a nyní žije v této zemi chráněný její vládou. Byl odsouzen. Přiznal se ke zločinu, ale americká vláda používá dvojí standardy. Kde chce, tam chrání teroristy. Musím říci, že Venezuela se plně hlásí k boji s terorismem a násilím. Jsme jedním z národů, které bojují za mír. Luis Posada Carriles je jméno teroristy, který je zde chráněn. Pod ochranou vlády zde žije řada lidí zapletených do korupčních afér, kteří byli nuceni uprchnout z Venezuely. Je to také skupina, která provedla atentáty na různá velvyslanectví a vraždila občany při pokusu o puč. Unesli mě a byli

připraveni mě zabít, ale díky božímú zásahu vyšli naši lidé i vojáci do ulic, a proto jsem dnes zde. Lidé, kteří řídili pokus o puč, jsou dnes zde v této zemi chráněni americkou vládou. Obviňují americkou vládu, že chrání teroristy a ve svých vystoupeních se vyjadřuje zcela cynicky.

Zmínil jsem se o Kubě. Ano, byli jsme tam před několika dny. Vrátili jsme se odtamtud šťastní. Tam vidíte zrod úplně nové epochy. Summit nezúčastněných zemí přijal historickou rezoluci. Je to mimořádný dokument. Máte k dispozici celou řadu dalších rezolucí, které byly přijaty po transparentních diskusích, jichž se mimo jiné zúčastnilo 50 hlav států.“

Hugo Chávez požádal přítomné, aby podpořili Hnutí nezúčastněných při vytváření nové epochy, prevenci šíření hegemonie a při dalším postupu proti imperialismu.

V závěru se Hugo Chávez zmínil, že jeho osobní lékař musel zůstat v zamčeném letadle. Spolu s ním tam zůstal šéf jeho osobní ochrany. „Nebýlo jim dovoleno zúčastnit se zasedání OSN. Je to další zneužití moci ďáblem,“ řekl Hugo Chávez v této souvislosti.

JUDr. Jaroslav Weber
(Podle listu *Naše pravda* z 11. 10. 2006)

Nejmladší zákonodárně papouškuje, co slyší od „zkušených“ kolegů z „moderní evropské levice“

Kateřina Konečná patří k nejmladším zákonodárcům. Když v listopadu 1989 Praha „bouřila“, bylo jí, jak na sebe prozraduje v Haló novinách (21. 11.), teprve devět let. Co se tehdy dělo v ulicích, na náměstích, na to si pamatuje, jak tvrdí, „jen mlhavě“. A jak se ony události vzdalují, podmiňují prý její politické rozhodování jen minimálně. Odmítá proto „vnímat budoucnost podle šablon jednoho dne – ať se jedná o 9. květen 1945, 21. srpen 1968 či 17. listopad 1989. Vážme si hrdinů oněch dnů a snažme se nepřidělavat si v jejich jménu problémy nové.“

děho pokolení. Zřejmě ji málo zajímá, z jakého materiálu stavět zítřejší budovu a na jakých základech.

Těžko tomu uvěřit. Nanejvýš může jít o gesta. Nebo je poslankyně za KSČM tak naivní? Její svaté rozhořčení nad „striktním dělením účastníků (!) českých dějin na ty hodné a ty zlé“, napovídá ledacos.

Svůj příspěvek ke státnímu svátku opatřila varovným titulkem: „Minulost nesmí svazovat“. Jenže ona svazuje. A všechny bez výjimky, „hodné i ty zlé“. Jak říkával Marx, drží každého pevně za pačesy. Každá nastupující generace je poplatná

zmocnit kontrarevoluce zplozená Sedmáctým listopadem 1989. Nač navazuje, čím je ideologicky spoutaná, ilustruje jeden příklad za tisíce dalších: uloupení Svatovítského chrámu, které dosvědčuje nástup nejtemnějšího duchovního tmářství s požeňáním oficiální státní moci.

Prvořadým a snad nejnaléhavějším úkolem komunistů a všech skutečně pokrokových lidí v současnosti je postavit se co nejrozhodněji do cesty reakci, zabránit zlovolné a pro náš národ smrtelně nebezpečné uzurpací duchovního dědictví české historie. Je načase bít na poplašný zvon!

Minulost nás drží pevně za pačesy

Jak ušlechtilé: Jen bychom rádi věděli, koho považuje za „hrdiny oněch dnů“, jež tak suverénně klade vedle sebe. Přehorlivé učitelky na základních školách vtulokají do hlav dětí věci neuvěřitelné. Prahu prý onoho 9. května neosvobodila Rudá armáda, ale Američané. A oficiální oslavy nejsou od toho daleko. A kdo se podle Konečné zachoval tak hrdinsky 21. srpna 1986, abychom si ho měli vážit? Nebo v onen osudný večer 17. listopadu na Národní třídě, kde „se bouřilo“ podle scénáře tajných služeb?

K. Konečná je podle všeho přesvědčena, že svým postojem k minulosti tlumočí „vnímání budoucnosti“ mla-

minulosti, zvláště jejím předsudkům. Věc je pouze v tom, v čem a jak nás minulost svazuje. Na koho a na co která třída v dějinách navazuje, z jakého hodnotového systému, z jaké ideologie vycházejí ti, kdo hájí a probíjovávají její zájmy.

Zdeněk Nejedlý napsal studii o tom, čím se komunisté vyznačují. Nazval ji „Komunisté – dědici velkých tradic českého národa“. Marně byste ji hledali dnes ve školních nebo veřejných knihovnách. Revoluční a pokrokové tradice českého národa jsou nejen zapírány, ale také znevažovány. Často tím nehanebnějším způsobem. Paměti národa se zubynehty snaží

A za této kritické situace poslankyně KSČM vyzývá, abychom tento boj o národní bytí – o budoucnost českého národa – vzdali. Sebevědomě prohlašuje: „Odmítám nechat se svazovat známkováním sametové ‚revoluce‘ či ‚kontrarevoluce‘, které by měly definovat dnešek.“ A ačkoli se štítí „známkování“, mluví o minulosti reálného socialismu jazykem připomínajícím relace Rádía Svobodná Evropa. Ostatně není žádnou výjimkou. Papouškuje, co slyší od „zkušených“ kolegů z „moderní evropské levice“ J. Dolejše, M. Ransdorfa a spol. Zmatek v její hlavě nezapře jejich otcovství.

Jan Kubečka, Praha 10

Letos se v České republice konaly troje volby: v červnu parlamentní, jichž se zúčastnilo 58 % voličů, v říjnu komunální za účasti 42 % voličů a nakonec senátní s účastí 20 % voličů. Občanů, kteří nevolili, bylo tak mnohem více, než těch, kteří k volbám přišli.

Proč většina lidí k volbám nešla? Takový průzkum se nedělá, protože by odhalil pravdu o kapitalistickém zřízení. Sedmáct let po srpnové kontrarevoluci si většina občanů ČR přeje změnu, avšak nikoliv takovou, jak to vysvětlují buržoazní pravice strany, nýbrž ve prospěch sociálních jstot, spravedlivějšího sociálního řádu.

Pravicové strany bojují mezi sebou o moc ve vládě, v Poslanecké sněmovně, Senátu i v místní samosprávě. Každá slibuje, že vyřeší společenské problémy – nezaměstnanost, důchodový systém, bydlení, zdravotnictví, které za socialismu neexistovaly. Tyto problémy vyplývají z podstaty kapitalistického společenského řádu – soukromého vlastnictví výrobních prostředků, proto jsou neřešitelné. Činnost těchto stran souvisí s privatizací, rozkrádáním státního majetku, korupcí a podvody. Vystupují nepřátelsky vůči KSČM, která se na žádné vládě po listopadu 1989 nepodílela, jedná s ostatními stranami korektně. Přesto pravicové strany jsou jednotné v tom, že KSČM nemá právo podílet se na politice.

Pořádají se různé průzkumy veřejného mínění, např. o oblíbenosti jednotlivých politiků. Nekonají se však průzkumy sociálního složení voličů. Kdo chodí pravidelně k vol-

bám? Restituenti, privatizátoři, spekulanti, tuneláři, živnostníci, daňoví podvodníci, korupčníci státní správy a ti, kteří podleli goebbelsovské propagandě o zločinnosti komunismu. Ti všichni svými hlasy přispívají k upevňování kapitalistického vykořisťovatelského řádu.

Kdo hájí práva širokých mas pracujících, nezaměstnaných, bezdomovců, lidí žijících pod úrovní životního minima? Nikdo. Není to ani KSČM, která hlásá spíš smířlivý postoj k současnému stavu.

Většina lidí v ČR si přeje změnu

Nespokojenost občanů narůstá

V ČR se podle schváleného zákona trestá propagace komunismu, marxismu-leninismu a třídního boje, přestože je naše republika prohlašována za demokratickou zemi. Státní moc v ČR je kapitalistická, která se opírá o členství v NATO. Programy českých buržoazních stran jsou lži, nesplnitelné, protože vyplývají z podstaty kapitalistického vykořisťovatelského společenského řádu.

Lze očekávat za této situace nějaké spravedlivé řešení? Odpověď je jednoduchá. Nelze. Kapitalisté dosahují ročně čistý zisk 500 miliard korun, daňové úniky činí 200 miliard, to znamená, že ve státní pokladně chybí 700 miliard až bilion korun. A výsledek? Kapitalisté žijí v nadbytku a blahobytu, zatímco četní pracující, nezaměstnaní a jejich rodiny v nedostatku a mnohdy i v bídě. V ČR

byl po listopadu 1989 vytunelován státní majetek v hodnotě čtyři biliony korun, téměř všechny výrobní prostředky a služby patří cizímu kapitálu. Zadluženost občanů činí 600 miliard. Současná polistopadová ČR žije z podstaty bývalého socialistického zřízení. Podle hodnocení kvality života v jednotlivých státech (dle OSN) zaujímala bývalá ČSSR 14. místo na světě, nyní je ČR a SR na 30. a 40. místě.

Ve společnosti panuje výrazná nespokojenost jak se současnou politickou situací, tak vládou a parlamentem. Aktuální průzkum společnosti STEM ukázal, že šest měsíců po volbách je s politickými poměry v zemi spokojeno jen 16 procent občanů.

Podle nejnovějšího průzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění (CVVM) je spokojeno dokonce jen osm procent lidí. CVVM uvedlo, že nespokojenost s politickou situací je nyní rekordně vysoká. Zatímco před volbami ji cítil každý druhý, nyní nespokojenost vyjadřují téměř dvě třetiny lidí, což je podle agentury nejvíce za poslední rok.

STEM uvedl, že před volbami byla s politickými poměry spokojena asi třetina lidí, po červnovém hlasování hodnotili kladně domácí politické poměry dva lidé z deseti a v září dokonce jen jeden z deseti.

Socialismus dočasně prohrál v soutěži s kapitalismem, který stejně jednou skončí na pohřebišti dějin. Pokrokové a revoluční myšlenky nezánikly a nikdy nezániknou. Většina lidí si to stále více uvědomuje.

P. Savov

Jsme stoupenci marxisticko-leninského...

(Dokončení ze str. 2)

Naši političtí soupeři disponují pouze ucelenou ideologickou negací socialismu, již je soudobý antikommunismus. Měli bychom být hrdi na to, co se za 42 let budování socialismu v naší zemi vytvořilo a jak zásadně se změnil život pracujících lidí města i venkova. Český zemědělec se po staletí močil otázkou, jak uživí vlastní rodinu. Za socialismu tento problém neměl.

Pocit hrdosti nás nicméně nezbavuje, ba právě naopak zavazuje kriticky pohlízet na vše, co se nepovedlo, zka-

zilo či zprofanovalo. Úspěchy a neúspěchy jsou výsledkem konkrétní činnosti konkrétních lidí. Marxismus jako vědecký světový názor za nic, z čeho jsme dnes obviňováni, žádnou odpovědnost nemá a nenese. Proto dáváme soudobým antikommunistům jednoznačnou a pádnou odpověď:

Páni antikommunisté, my komunisté jsme byli a zůstáváme dědici, byli jsme a budeme nadále stoupenci a jsme a budeme trvale realizátory revoluční ideologie, vědeckého světového názoru a učení Karla Marxe a jeho spolupracovníků.

Komunista